

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Pep
Colleldemont

Periodista

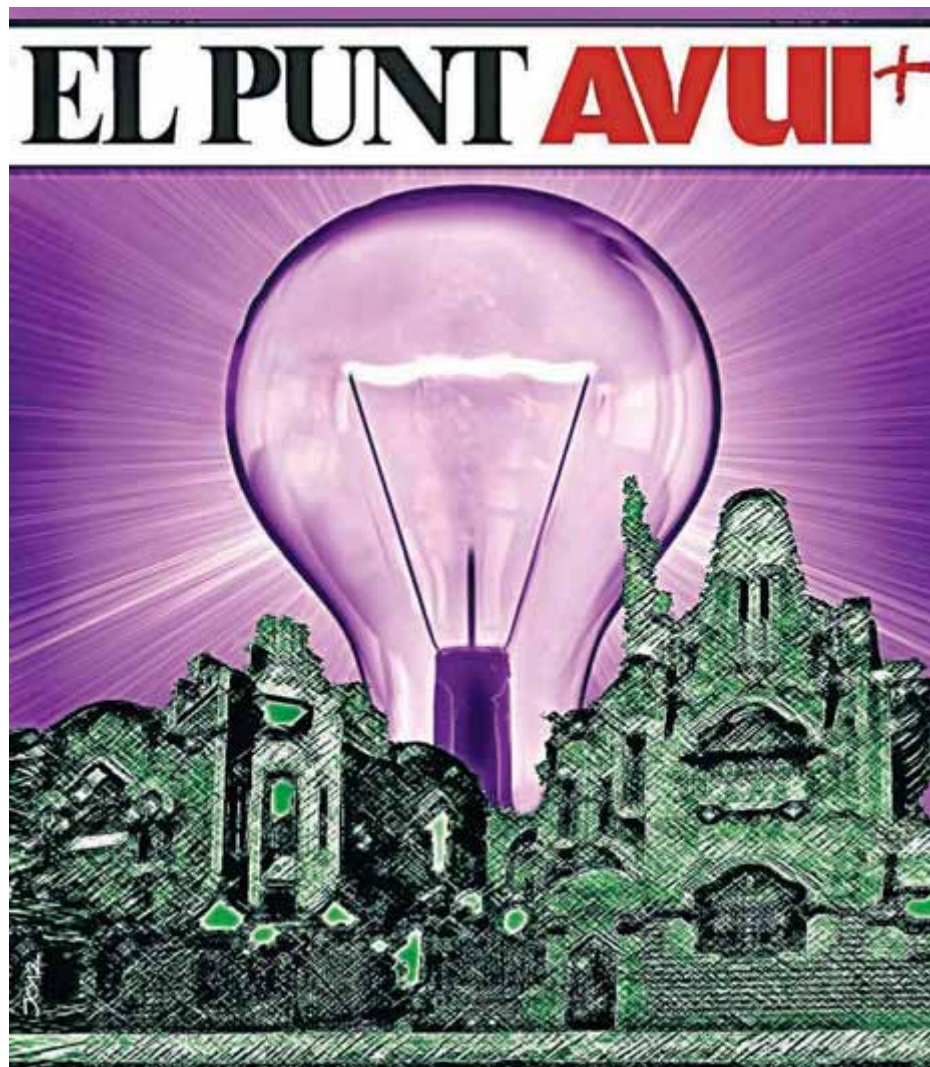
ELS MIRALLS DE
LA FICCIÓ

Canvis importants

Comentaris a tort i dret. Què ha passat? Nombrosos lectors d'El Punt Avui me n'han anat parlant des del moment que la notícia va sortir al carrer. Per a la gent de Girona, puc dir que no hi ha hagut sorpresa. Joaquim Vidal és prou conegut com per no dubtar ni un moment del futur ideològic del diari. Els principis bàsics que s'han mantingut des del primer dia continuaran vigents. Una altra cosa serà el futur econòmic, perquè, pel que dedueixo, ningú no sap ben bé cap on aniran les coses en aquest món dels mitjans de comunicació. Sembla clar que el digital jugarà un paper importantíssim. El que ja ningú no és capaç de dir és fins on. S'avança a un ritme tan accelerat que allò que fa vint anys semblava ciència ficció ara ja està superat. Quan vam començar El Punt Diari, fa 33 anys, estàvem segurs que el paper era indestructible, vull dir l'edició en paper, perquè el paper de diari en si mateix és el més efímer que hi ha en aquest món.

Els que hem estat d'una manera més o menys directa en El Punt des del primer dia podem dir que hem viscut cinc etapes ben definides. La primera va ser com una utopia: ens vam llançar a fer un diari pràcticament sense diners, era un moment polític únic, tot era il·lusió. Puc dir que gràcies a aquells inicis he fet en un diari una mica de tot: buscar publicitat, anar a cobrar als quioscos i les llibreries, fer de relacions públiques... Però allò no anava enlloc. Per sort, –segona etapa– un empresari gironí, Joan Bosch, va decidir agafar l'empresa pel seu compte i durant anys i panys la va anar consolidant, amb rotativa pròpia i una nova seu, la Farinera, un edifici modernista emblemàtic. La tercera etapa va ser la compra de l'Avui, un pas dur, ja que el diari que era a la venda no estava pas en un bon moment. La crisi econòmica va envair tota la societat, però el món de la comunicació ho va passar segurament més malament. La publicitat ha baixat fins a límits imprevisibles i això fa massa temps que dura. Només es va veure una solució per continuar: unir els dos diaris en un de sol i renunciar, amb molta pena, a les edicions d'El Punt. Aquesta seria la quarta etapa. I ara estem, perquè encara no hi ha hagut les reunions dels consells d'administració, en una etapa d'interinitat, que esperem que es consolidi i que serà la cinquena.

Com a defensor del lector i per donar alguna resposta als nostres lectors, he parlat amb els responsables, a qui he vist una bona predisposició i unes ganes sinceres d'anar endavant. El que veig clar és que els principis bàsics del diari es mantindran intactes. De fet, m'han insinuat, no calia ni que els ho preguntés, i tenen tota la raó. Fa molts i molts

JORDI SOLER

anys que conec Joaquim Vidal. I puc dir que la meua relació amb ell pràcticament sempre ha estat relacionada en el món de la comunicació. Quan era alcalde de Sant Gregori va posar en marxa la revista *7 en 1* –set pobles i un sol muni-

Demano un esforç econòmic per mantenir el nostre diari català. El Punt Avui sempre serà un orgull per als Països Catalans

cipi– en què he treballat des dels primers números fins avui. Vaig fer d'amanuense en un llibre que es titulava *Reflexions d'un alcalde*, en què l'alcalde Vidal repassava els problemes quotidians que ha d'afrontar un alcalde poble. En Quim, com el coneixen els amics, sempre ha estat preocupat pel món de la cultura catalana, era íntim amic del poeta Miquel Martí i Pol i és el promotor de la Fundació Valvi que por-

ta el nom del poeta de Roda de Ter. Curiosament, els gironins amb els que he parlat i que coneixen Joaquim Vidal, que són molts, moltíssims, m'han manifestat la seva satisfacció per la compra del diari. Amb tot, hem de dir que Joaquim Vidal serà el propietari d'una gran part de les accions, però som molts gironins que hem aportat una contribució petita, però il·lusionada, perquè el diari anés endavant. En les properes setmanes, s'aniran coneixent noves notícies sobre el funcionament del diari en la nova etapa. El que és clar és que continuarà funcionant el consell editorial, que ve a ser la veu dels lectors, i també aquests podran continuar acudint al defensor del lector quan alguna cosa no els agradi o els sembli que ens hem equivocat. Acabo amb dues peticions, escriu al defensor, ens interessa la vostra opinió per millorar el diari. I compreu i recomaneu el diari. Lamentablement, amb la crisi s'han hagut de reduir despeses i els diaris, tots, n'han pagat les conseqüències. Demano un esforç econòmic per mantenir el nostre diari català. El Punt Avui sempre serà un orgull per als Països Catalans.

'Coriolà'

Àngel
Quintana

Periodista i professor

Entre els molts tòpics que detesto hi ha el de l'anomenada modernitat dels clàssics. Crec que ens cal parlar de l'eternitat dels clàssics; quan una obra manté viva la flama de l'actualitat no és perquè sigui visionària, sinó perquè toca alguns temes essencials que la història no resoldrà mai. El principal mèrit que del muntatge *Coriolà* d'Àlex Rigola radica en el fet que no vol posar en escena un clàssic de Shakespeare, sinó interpretar-lo, convertir la representació en una mena d'assaig reflexiu que depura el text i busca l'abstracció. *Coriolà* ens fa veure com darrere un gran text no hi ha certes sinó interrogants que anuncien coses que mai seran resoltes i que no paren de tornar. L'obra

En la política actual no costa gaire trobar-nos en múltiples variants d'aquesta història

forma part de la trilogia sobre Roma –juntament amb *Juli Cèsar* i *Antoni i Cleòpatra*– darrere la qual hi ha un clar desig d'investigar els mecanismes de la política. Un cabdill romà conquereix ciutats com a militar i un cop en el poder menysprea el poble. Els tributs elegits són uns éssers mesquins que no volen que ningú els faci ombra, el poble és terriblement immadur, la mare que sembla voler preservar la moral és ambiciosa i el concepte de pàtria no és res més que un simple enunciat que pot ser traït en benefici de l'ambició. La lluita pel poder és una lluita eterna en què el foc només s'apaga amb més foc.

Coriolà ha estat objecte de nombroses interpretacions, fins al punt que en la França dels anys trenta va ser prohibida pels poders democràtics perquè el moviment feixista de la Croix du Feu va convertir el personatge del guerrer que menysprea el poble en un símbol de la seva idea de tirania. Àlex Rigola parteix d'una idea clau: cal despullar l'obra, estudiar-ne l'estructura per arribar a la seva essència. Un cop despullada veurem com la història que ens relata no és res més que una part d'aquella vella història de la humanitat que continuament es repeteix. *Coriolà* pot ser avui el representant del poder financer, d'aquell poder que fa creure en la noblesa de la lluita per la pàtria i que després és capaç de traïr-la per altres interessos. *Coriolà* és coronat i després condemnat a l'exili, però un cop allà pacta amb l'enemic i no dubte a anar contra allò en què havia cregut. En la política actual no costa gaire trobar-nos en múltiples variants d'aquesta història.